

mod hvem Skønnet gaar, synes, at der er begaaet Fejl, og det er en pinagtig og vanskelig Ting for Administrationen at skulle have den Pligt at træffe Afgørelse paa et saa vaklende og flydende Grundlag som dette her. Faar en lille Haandværker, som tidligere har kunnet udføre sit Arbejde uden fremmed Medhjælp, en Lærling, springer han straks op og kommer til at høre til dem, der ikke kan faa Gavn af Fradraget, og det føles af ham som en meget stor Uret. Endvidere: Hvad vil det sige at drive Landbrug og Havebrug som Næringsvej? Ser man paa de forskellige administrative Afgørelser, viser det sig, at det kan vække meget stor Tvivl, hvad det vil sige at drive Landbrug eller Havebrug som Næringsvej, hvor stort Landbruget eller Havebruget skal være, og hvor stor Rolle det skal spille for Familiens Erhverv, for at det skal kunne kaldes for Næringsvej. Noget lignende gælder for Fiskeriet. Her opstaar der Hundreder og atter Hundreder af Tvivlstilfælde. For at tage et andet Eksempel: Hvad er Arbejderklassen, hvilke er de Huse, som bebos enten af Arbejdere eller af Folk, som ernærer sig af Haandværk og Industri? Ogsaa det aabner Plads for de største Vanskeligheder. Man har i Almindelighed lagt Sygekasselovens Regler til Grund her, men ogsaa de volder, som Forhandlingerne om Sygekasseloven her i Tinget har vist, ofte store administrative Vanskeligheder. Man kommer her ind paa en Mængde vanskelige og i Virkeligheden vilkaarlige administrative Afgørelser. Og saa er der endelig Knækkene, Springene i Fradragsreglerne. Her er der ikke Tale om en virkelig Progression i Skatten, her er der Tale om, at Skatten i større eller mindre Grad lempes for dem, som sidder inde med de mindste Ejendomme, men det sker altsaa i Spring. Det er og bliver umuligt at se Retfærdigheden i, at den Mand, der har en Ejendom til, lad os sige 7,950 Kr.s Værdi, faar det store Fradrag paa 2,000 Kr., medens den, som har en Ejendom til 8,050 Kr.s Værdi, straks synker ned til et Fradrag paa 1,000 Kr., eller at man, saa snart man kommer over 12,000 Kr. for den ene og 6,000 Kr. for den anden Kategori, gaar helt Glip af Fradrag, sligt virker irriterende og er lidet retfærdigt.

Endvidere blev der under Forhandlingerne i Samlingen 1909—10 med stor Styrke gjort opmærksom paa, at de bestaaende Regler i mange Tilfælde har virket lidet heldigt, saa at Skatten er kommet til

at hvile tungere end ønsket paa i alt Fald en Del mindre Landbrugere, mindre Haandværkere o. lign., og at Lettelsen har været forholdsvis for stor for mange af de større. Det vil erindres, at det var Følelsen af dette, som bragte den radikale Regering, som sad i Samlingen 1909—10, til at indbringe Forslag om at standse Overgangen fra Hartkornsskatten til Formue- og Lejlighedsskatten, altsaa med Hensyn til den kommunale Beskatning i Landdistrikterne. Dette fandt Modstand hos de tre Grupper, som den Gang samvirkede, og som senere dannede det nuværende Venstre, idet vi mente, at dette vilde være et meget uheldigt Hjælpemiddel, hvorved man vilde komme fra Asken i Ilden; thi hvor store Mangler end Ejendomsskyldloven havde, virkede Hartkornsskatten efter vort Skøn ikke saa lidt uretfærdigere, og vi modsatte os derfor denne Standsning af Overgangen og fik Flertal derfor her i Tinget. Men samtidig ønskede vi i Venstre at medvirke til, at der kunde blive lempet paa de Mangler, som aabenbart for alle fandtes i den bestaaende Ejendomsskyldlov. Det førte til, at der fra Medlemmer af de tre samvirkende Venstregrupper og af Højre indbragtes et Forslag om Ændringer i Ejendomsskyldloven særlig vedrørende Fradragsreglerne. Finansministeren sluttede sig til Princippet i dette Lovforslag og fremsatte nogle Ændringsforslag dertil, der efter min Mening var Forbedringer og ogsaa blev erkendt som saadanne, idet de blev antaget af Forslagsstillerne, og der opnaaedes til sidst mellem alle Partier i Salen den skønneste Enighed om at vedtage et Forslag, hvis Hovedtræk var følgende: Man strøg alle de kunstige Fradragsregler med Spring og Adskillelse mellem Indehavernes Samfundstilling, Erhverv o. s. v. og fastsatte et lige stort Fradrag for alle paa 2,500 Kr. Derved kom man ind paa en jævn Stigning af Skatten, en lempelig Progression, som var meget at foretrække for de tidligere mindre retfærdige og i alt Fald meget vanskeligt udførlige Regler. Endvidere indsatte man i Lovforslaget — og det var Finansministeren, der fremkom med dette Forslag — en Bestemmelse om, at de Lejesummer for Smaalejligheder, som fritages for Ejendomsskyld, skulde sættes op i Overensstemmelse med Lejeværdiens Stigning, Finansministeren mente med en Femtedel, og det gik man ind paa, saa at man satte Summerne 60, 120 og 180 henholdsvis for Landdistrikterne, Købstæderne og København op